ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ της 16ης Μαρτίου 1988 *

Στην υπόθεση 44/88 R,

Henri de Compte, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενος από τον Edmond Lebrun, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Tony Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

αιτών,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον F. Pasetti-Bombardella, jurisconsulte, και τον P. Kyst, μέλος της νομικής υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη γενική γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, plateau du Kirchberg, L-2929 Λουξεμβούργο,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την αναστολή εκτελέσεως, μέχρις εκδόσεως αποφάσεως επί της ουσίας, της αποφάσεως της 18ης Ιανουαρίου 1988, με την οποία ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου επέβαλε στον αιτούντα την πειθαρχική ποινή του υποβιβασμού από το βαθμό Α 3 στο βαθμό Α 7, κλιμάκιο 6,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ,

κρίνοντας δυνάμει των άρθρων 9, παράγραφος 4, και 96 του κανονισμού διαδικασίας,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Φεβρουαρίου 1988, ο de Compte, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, υπέβαλε αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως του προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 18ης Ιανουαρίου 1988 με την οποία του επέβαλε την πειθαρχική ποινή του υποβιβασμού από το βαθμό Α 3, κλιμάκιο 8, στο βαθμό Α 7, κλιμάκιο 6, συνταχθείς με την ομόφωνη σύσταση του πειθαρχικού συμβουλίου. Οι κατά του de Compte διατυπωθείσες κατηγορίες έχουν ως εξής:

— κατάχρηση εξουσίας υπό την ιδιότητα του υπολόγου του Κοινοβουλίου και παράβαση της υποχρεώσεως εξασφαλίσεως καλής οικονομικής διαχειρίσεως·

— άνοιγμα λογαριασμού στην Midland Bank του Λονδίνου στις 21 Ιουλίου 1981 με ποσό 400 000 UKL, προς ετήσιο επιτόκιο 16 %, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι το ποσό αυτό παρέμεινε ακίνητο χωρίς δικαιολογία επί δεκατρείς μήνες και ότι δεν έγινε καμιά εγγραφή αντίστοιχη προς τις ενέργειες αυτές στα βιβλία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όπως απαιτεί το άρθρο 63 του δημοσιονομικού κανονισμού και τα άρθρα 50 και 51 των εκτελεστικών του διατάξεων·

— παράβαση της υποχρεώσεως της κανονικής διαχειρίσεως των πιστώσεων πληρωμής (άρθρα 20.2, 63, 64.2 και 70.1.3 του δημοσιονομικού κανονισμού)·

— παράβαση της υποχρεώσεως πραγματοποιήσεως δαπανών μόνο κατόπιν προσκομίσεως κανονικών δικαιολογητικών εγγράφων και φυλάξεως αυτών των εγγράφων.

2 Από το φάκελο προκύπτει ότι στις 14 Ιανουαρίου 1983 ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ειδοποίησε τον de Compte ότι υπήρχαν ορισμένα γεγονότα που θα μπορούσαν να δώσουν λαβή στην έναρξη πειθαρχικής διαδικασίας εναντίον του.

3 Στις 28 Ιανουαρίου 1983, εκλήθη σε προηγούμενη ακρόαση ο προσφεύγων, σύμφωνα με το άρθρο 87 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων (στο εξής: κανονισμός), από το γενικό διευθυντή διοικήσεως του προσωπικού και των οικονομικών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

4 Στις 13 Απριλίου 1983, ο πρόεδρος του Κοινοβουλίου υπέβαλε, σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του κανονισμού, στον πρόεδρο του πειθαρχικού συμβουλίου έκθεση με τις κατηγορίες που διατύπωσε κατά του de Compte.

5 Το πειθαρχικό συμβούλιο συνήλθε επανειλημμένα κατά το διάστημα της περιόδου από 2 Ιουνίου 1983 μέχρι 10 Φεβρουαρίου 1984. Στην τελευταία του συνεδρίαση πρότεινε, με τρεις ψήφους κατά δύο, να επιβληθεί στον de Compte η ποινή της επιπλήξεως, ενώ τα δύο μέλη του πειθαρχικού συμβουλίου, αντίθετα προς την ποινή αυτή, πρότειναν την πλήρη απαλλαγή του κατηγορουμένου υπαλλήλου.

6 Κατ' εφαρμογή του άρθρου 7, τελευταίο εδάφιο, του παραρτήματος 9 του κανονισμού, ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, άκουσε τον de Compte στις 8 Μαρτίου 1984.

7 Στις 16 Μαρτίου 1984, ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αποφάσισε την επιβολή στον de Compte της ποινής της παύσεως χωρίς μείωση ή κατάργηση του δικαιώματος συντάξεως.

8 Στις 21 Μαρτίου 1984, ο de Compte υπέβαλε στον πρόεδρο του Κοινοβουλίου διοικητική ένσταση, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού, κατά της αποφάσεως περί παύσεως της 16ης Μαρτίου 1984· η ένσταση αυτή συμπληρώθηκε με συμπληρωματική ένσταση της 11ης Απριλίου 1984.

9 Στις 10 Απριλίου 1984, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο απήλλαξε τον de Compte, με πολύ μεγάλη πλειοψηφία, από κάθε ευθύνη για τη διαχειριστική χρήση 1981.

10 Στις 24 Μαΐου 1984, ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, απαντώντας στην αρχική και συμπληρωματική ένσταση των οποίων είχε επιληφθεί, αποφάσισε τη μεταβολή της ποινής της παύσεως σε ποινή υποβιβασμού στο βαθμό Α 7, κλιμάκιο 6. Η απόφαση αυτή αιτιολογείται με παραπομπή στην αιτιολογία που διατυπώθηκε για την αρχική ποινή της παύσεως.

11 Στις 4 Ιουνίου 1984, ο de Compte άσκησε συγχρόνως:

— ένσταση ενώπιον του προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, επικαλούμενος το γεγονός ότι η απλή αιτιολογία με παραπομπή στην αρχική απόφαση περί παύσεως δεν ήταν πλέον κατάλληλη, αφού εν τω μεταξύ το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είχε απαλλάξει από κάθε ευθύνη τον de Compte για την επίδικη διαχειριστική χρήση και είχε έτσι αναγνωρίσει ότι η λογιστική του διαχείριση ήταν ακριβής και πέραν οποιασδήποτε επικρίσεως·

— προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου για την ακύρωση της πιο πάνω αποφάσεως της 24ης Μαΐου 1984, περί επιβολής της ποινής του υποβιβασμού·

— αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, ζητώντας την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως αυτής μέχρις εκδόσεως αποφάσεως από το Δικαστήριο επί της εκκρεμούσης ενώπιόν του προσφυγής.

12 Με Διάταξη της 3ης Ιουλίου 1984 (141/84 R, Συλλογή 1984, σ. 2575), ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Δικαστηρίου διέταξε την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως της 24ης Μαΐου 1984 μέχρις εκδόσεως αποφάσεως επί της ουσίας.

13 Με απόφαση της 4ης Ιουλίου 1984, ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου απέρριψε τη διοικητική ένσταση του αιτούντος της 4ης Ιουνίου.

14 Με απόφαση της 20ής Ιουνίου 1985 (141/84, Συλλογή 1985, σ. 1951), το Δικαστήριο έκρινε ότι η διαδικασία που ακολούθησε το πειθαρχικό συμβούλιο έπασχε από ουσιώδη πλημμέλεια (εξέταση των μαρτύρων εν απουσία του κατηγορουμένου ή του υπερασπιστού του) και κατόπιν αυτού ακύρωσε την απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής της 24ης Μαΐου 1984.

15 Με έγγραφο της 24ης Ιουλίου 1985, ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου διαβίβασε στο Ελεγκτικό Συνέδριο αίτηση, που διατυπώθηκε από την Επιτροπή Ελέγχου του Προϋπολογισμού του Κοινοβουλίου, για την έκδοση νέας γνωμοδοτήσεως περί του πλέον καταλλήλου τρόπου εκκαθαρίσεως του ελλείμματος που διαπιστώθηκε στο ταμείο βουλευτών για τη διαχειριστική χρήση 1982.

16 Στις 7 Νοεμβρίου 1985, το Ελεγκτικό Συνέδριο εξέδωσε τη γνωμοδότησή του, καταλήγοντας στην ευθύνη του υπολόγου και του διαχειριστή προκαταβολών ενόψει του άρθρου 70 του δημοσιονομικού κανονισμού.

17 Με απόφαση της 11ης Ιουλίου 1986, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αρνήθηκε την απαλλαγή του προσφεύγοντος για τη διαχειριστική χρήση 1982 « για τη διαφορά μεταξύ του ταμείου και της γενικής λογιστικής, που ανέρχεται σε 4 136 125 BFR » και ζήτησε από τον Πρόεδρο να λάβει τα αναγκαία μέτρα για τη λύση του εκκρεμούς προβλήματος.

18 Με έγγραφο της 9ης Δεκεμβρίου 1986 η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ειδοποίησε τον αιτούντα ότι σκόπευε να ανοίξει και πάλι τη πειθαρχική διαδικασία εις βάρος του.

19 Στις 24 Ιουνίου 1987 το πειθαρχικό συμβούλιο επελήφθη εκ νέου της υποθέσεως αυτής βάσει εκθέσεως που του υποβλήθηκε στις 13 Απριλίου 1983.

20 Με την αιτιολογημένη γνωμοδότησή του της 27ης Νοεμβρίου 1987 το πειθαρχικό συμβούλιο πρότεινε ομοφώνως στον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου την εφαρμογή του άρθρου 86, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο ε), του κανονισμού (δηλαδή τον υποβιβασμό), κρίνοντας ότι ορισμένες από τις παραβάσεις για τις οποίες κατηγορείται ο αιτών ήταν βάσιμες.

21 Με απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 1988, που κοινοποιήθηκε με έγγραφο της ίδιας ημέρας και η οποία προοριζόταν να αρχίσει να ισχύει από την 1η Φεβρουαρίου 1988, ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αποφάσισε τον υποβιβασμό του προσφεύγοντος από το βαθμό Α 3, κλιμάκιο 8, στο βαθμό Α 7, κλιμάκιο 6.

22 Στις 10 Φεβρουαρίου 1988, κατ' εφαρμογή του άρθρου 91, παράγραφος 4, του κανονισμού, ο αιτών, ο οποίος είχε προηγουμένως υποβάλει διοικητική ένσταση στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, κατά την έννοια της παράγραφος 2 του άρθρου 90 του κανονισμού, άσκησε προσφυγή περί ακυρώσεως της προαναφερθείσας απόφασης της 18ης Ιανουαρίου 1988, καθώς και την παρούσα αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων ζητώντας την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως αυτής.

23 Κατά τον αιτούντα, η απαραίτητη προϋπόθεση του επείγοντος για τη χορήγηση αναστολής εκτελέσεως μιας αποφάσεως συντρέχει εν προκειμένω λόγω ταυτότητας των λόγων με αυτούς που κρίθηκαν με τη Διάταξη του Δικαστηρίου της 3ης Ιουλίου 1984, σχετικά με την προηγούμενη πειθαρχική διαδικασία. Η σημαντική και άμεση μείωση του μισθού την οποία συνεπάγεται η ληφθείσα απόφαση για τον αιτούντα, τον υποχρεώνει, ενόψει της οικονομικής του καταστάσεως, να προβεί στην πώληση τουλάχιστον ενός από τα τρία διαμερίσματα που κατέχει μέσα σε σύντομη προθεσμία, για να μπορέσει να αντιμετωπίσει διάφορες ληξιπρόθεσμες απαιτήσεις. Αντίθετα, για το καθού δεν συντρέχει κανένας επείγοντας χαρακτήρας για την εκτέλεση της αποφάσεώς του. Πράγματι, αφού το Κοινοβούλιο μπόρεσε να περιμένει δύο χρόνια πρίν κινήσει ή επανακινήσει την πειθαρχική διαδικασία κατόπιν της προμνησθείσας απόφασης της 20ής Ιουνίου 1985, θα μπορούσε επίσης να περιμένει την εκτέλεση της προσβαλλόμενης απόφασης μετά τη λήξη της δίκης επί της ουσίας. Τέλος, ο αιτών προσθέτει ότι η απώλεια εισοδημάτων που ακολουθεί την εκτέλεση της προσβαλλόμενης απόφασης αντίκειται στα δικαιώματα αμύνης, αφού δεν θα διαθέτει πλέον αρκετά εισοδήματα για να μπορεί να αντιμετωπίσει τα έξοδα της άμυνάς του.

24 Όσον αφορά την ύπαρξη λόγων που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη χορήγηση της αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλόμενης απόφασης, ο αιτών προβάλλει διάφορα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδεικνύουν ότι τουλάχιστον η συζήτηση που άρχισε παρουσιάζει χαρακτήρα σοβαρό και ότι η άποψή του στηρίζεται σε ισχυρά επιχειρήματα. Μεταξύ αυτών των περιστατικών ο προσφεύγων τονίζει:

— πρώτον, το γεγονός ότι η πειθαρχική διαδικασία άρχισε και προχώρησε με μη λογική καθυστέρηση·

— δεύτερον, το γεγονός ότι στις 10 Απριλίου 1984 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο απάλλαξε τον προσφεύγοντα, με πολύ μεγάλη πλειοψηφία, από κάθε ευθύνη για τη διαχειριστική χρήση του 1981, στηριζόμενο σε έκθεση της Επιτροπής του επί του Προϋπολογισμού (έκθεση Saby)·

— τρίτον, το γεγονός ότι, τουλάχιστον, θα πρέπει να αναρωτηθεί κανείς σοβαρά επί της αναλογικότητας μεταξύ της επιβληθείσας ποινής και των κατηγοριών που έγιναν δεκτές εις βάρος του αιτούντος.

25 Όσον αφορά την προϋπόθεση του επείγοντος, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο παρατηρεί ότι καταρχήν μια καθαρά χρηματική ζημία δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ανεπανόρθωτη ούτε ως δυσχερώς επανορθώσιμη, αφού μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο μεταγενέ-

στερης οικονομικής ικανοποιήσεως, όπως έκρινε επανειλημμένα το Δικαστήριο. Αντίθετα προς την περίπτωση που συνέτρεχε στην προηγούμενη διαδικασία λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, ο αιτών δεν απέδειξε την ύπαρξη ειδικών περιστάσεων που να δικαιολογούν την απόκλιση από τη νομολογία αυτή.

26 Όσον αφορά το επιχείρημα της ελλείψεως δήθεν επείγοντος για το καθού, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θεωρεί ότι το ζήτημα δεν είναι αν το καθού μπορεί να περιμένει ακόμη πολύ περισσότερο, αλλά αν υπάρχει επείγον για τον αιτούντα να επιτύχει την αναστολή εκτελέσεως του μέτρου, πράγμα που ουδόλως απέδειξε. Η διάρκεια της πειθαρχικής διαδικασίας δεν έβλαψε καθόλου τον αιτούντα, αλλ' αντιθέτως τον ωφέλησε από άποψη οικονομική, δεδομένου ότι ο υποβιβασμός του δεν θα ισχύσει παρά από την 1η Φεβρουαρίου 1988 και όχι, όπως προβλεπόταν αρχικά, από τις 15 Ιουνίου 1984. Εξάλλου, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κρίνει ότι η αναστολή της εκτελέσεως θα του προκαλέσει ζημία· πράγματι, τα επιχειρήματα του αιτούντος καταλήγουν στην αναστολή κατά τρόπο αυτόματο κάθε πειθαρχικής κυρώσεως που έχει οικονομικές συνέπειες, πράγμα που μπορεί επομένως να βλάψει τη σπουδαιότητα και την αποτελεσματικότητα της πειθαρχικής διαδικασίας.

27 Όσον αφορά την ύπαρξη λόγων που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη χορήγηση αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλόμενης απόφασης, ο πρόεδρος του Δικαστηρίου περιορίζεται να τονίσει ότι:

— η προσβαλλόμενη απόφαση δεν εκδόθηκε εκπροθέσμως·

— ότι ο αιτών δεν μπορεί να επικαλεστεί απόφαση απαλλαγής υπέρ αυτού κατά το μέτρο που η απαλλαγή ρητώς δεν του χορηγήθηκε για τις περιόδους που αποτελούν αντικείμενο των πειθαρχικών διώξεων·

— ότι η έκθεση Saby δεν εγκρίθηκε ποτέ ούτε από την Επιτροπή Ελέγχου του Προϋπολογισμού ούτε από την Ολομέλεια·

— ότι η διαδικασία κινήθηκε εντός ευλόγου προθεσμίας, λαμβανομένου υπόψη του πολυπλόκου του ζητήματος και της βαρύτητας των κατηγοριών που διατυπώθηκαν κατά του αιτούντος·

— ότι η διαδικασία δεν πάσχει από καμιά πλημμέλεια ουσιώδους τύπου ούτε από καμιά παράβαση των δικαιωμάτων άμυνας·

— ότι δεν προσκομίστηκε απόδειξη της καταχρήσεως εξουσίας·

— ότι η κύρωση είναι ανάλογη με τη βαρύτητα των κατηγοριών.

28 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 185 της Συνθήκης ΕΟΚ, οι προσφυγές που ασκούνται ενώπιον του Δικαστηρίου δεν έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα. Πάντως, το Δικαστήριο μπορεί, εφόσον κρίνει ότι το απαιτούν οι περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλόμενης απόφασης. Μπορεί επίσης να διατάξει κάθε άλλο αναγκαίο προσωρινό μέτρο.

29 Κατά το άρθρο 83, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, η αναστολή εκτελέσεως και η απόφαση που διατάσσει προσωρινά μέτρα προϋποθέτουν την ύπαρξη περιστάσεων που αποδεικνύουν το επείγον και λόγων που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη χορήγηση τέτοιων μέτρων.

30 Όπως προκύπτει από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το επείγον μιας αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, που προβλέπεται από το άρθρο 83, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την ανάγκη που υπάρχει να εκδοθεί προσωρινή απόφαση για να αποφευχθεί η επέλευση βαριάς και ανεπανόρθωτης ζημίας στο διάδικο ο οποίος ζητεί τη λήψη του προσωρινού μέτρου (βλέπε παραδείγματος χάρη διάταξη της 6ης Φεβρουαρίου 1986, Deufil GmbH & Co. KG, 310/85 R, Συλλογή 1986, σ. 537).

31 Καταρχήν, μια ζημία η οποία είναι καθαρά χρηματική δεν μπορεί να λογιστεί ως ανεπανόρθωτη ή ακόμη και ως δυσχερώς επανορθώσιμη, αφού μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο μεταγενέστερης οικονομικής επανορθώσεως, όπως έκρινε επανειλημμένα το Δικαστήριο (Διάταξη της 17ης Σεπτεμβρίου 1974, Vellozzi, 62/74 R, Rec. 1974, σ. 895· Διάταξη της 22ας Μαΐου 1980, Albini, 33/80 R, Rec. 1980, σ. 1671· Διάταξη της 3ης Ιουλίου 1984, de Compte, 141/84 R, Συλλογή 1984, σ. 2575). Πάντως, αρμόδιος είναι ο δικαστής της διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων για να ερευνήσει τις ειδικές περιστάσεις κάθε περιπτώσεως. Σχετικώς, πρέπει να εκτιμήσει τα στοιχεία από τα οποία αποδεικνύεται αν η άμεση εκτέλεση της αποφάσεως, η οποία αποτελεί αντικείμενο της αιτήσεως αναστολής, είναι τέτοιας φύσεως ώστε να επισύρει για τον αιτούντα ανεπανόρθωτη ζημία, η οποία δεν μπορεί να επανορθωθεί στην περίπτωση που ακυρωθεί η απόφαση ή η οποία, παρά τον προσωρινό χαρακτήρα, είναι δυσανάλογη προς το συμφέρον του οικείου οργάνου, σύμφωνα με το άρθρο 185 της Συνθήκης ΕΟΚ, στο να εκτελούνται οι αποφάσεις του ακόμη και όταν αποτελούν αντικείμενο ένδικης προσφυγής (Διάταξη της 21ης Αυγούστου 1980, Reichardt, 174/80 R, Rec. 1980, σ. 2665).

32 Το γεγονός ότι ο αιτών έχει ήδη επιτύχει αναστολή εκτελέσεως στην προηγούμενη διαδικασία λήψεως ασφαλιστικών μέτρων δυνάμει της Διατάξεως της 3ης Ιουλίου 1984, που αναφέρθηκε πιο πάνω, δεν τον απαλλάσσει από την υποχρέωση να δικαιολογήσει τα στοιχεία που απαιτούνται για να χορηγηθεί εξαίρεση από τη γενική αρχή του άρθρου 185 της Συνθήκης ΕΟΚ, δεδομένου ότι από την έκδοση αυτής της Διατάξεως παρήλθε περίοδος μεγαλύτερη των τριών ετών, τα δε νομικά και πραγματικά περιστατικά στη μια και στην άλλη υπόθεση δεν είναι ταυτόσημα.

33 Στην προκειμένη περίπτωση, ο de Compte προσήγαγε, προς στήριξη της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, κατάσταση με τα οικονομικά βάρη του, την οποία τροποποίησε προφορικά και στην οποία εκθέτει όλα τα έξοδα τα οποία πρέπει να υποστεί χωρίς να δικαιολογεί πάντως πολλά από τα κονδύλια που περιλαμβάνονται στην κατάσταση αυτή.

34 Πράγματι, ο αιτών προσκόμισε στο Δικαστήριο βεβαίωση που πιστοποιεί ένα ενυπόθηκο δάνειο της SA Caisse hypothécaire de Luxembourg, στο οποίο εμφαίνεται μηνιαία εξόφληση από 50 000 BFR κατά μήνα, ένα πιστοποιητικό σχετικά με ένα άλλο δάνειο της Banque du crédit européen, του οποίου οι μηνιαίες δόσεις ανέρχονται σε 18 303 BFR, και τη βεβαίωση μιας εκχωρήσεως μισθού για ποσό 26 473 BFR, χωρίς όμως να διευκρινίσει ούτε την προέλευση ούτε το αντικείμενο αυτών των δανείων. Κατά την προφορική διαδικασία, ο de Compte προσκόμισε έγγραφα αφορώντα διάφορα έξοδα, όπως ενοίκιο, καύσιμα και συντήρηση αυτοκινήτου και έξοδα διατροφής.

35 Όσον αφορά τη συνολική του οικονομική κατάσταση, ο αιτών δεν προσκόμισε σχεδόν κανένα δικαιολογητικό· ιδίως δεν προσκόμισε στο Δικαστήριο απόδειξη της αξίας των διαμερισμάτων που διαθέτει στη Νίκαια, στο Cagnes-sur-Mer και στο Conflans-Jarny, ούτε τα έσοδα τα οποία μπορούσε να έχει από τα διαμερίσματα αυτά, περιορισθείς στο σημείο αυτό σε γενικές βεβαιώσεις, χωρίς να προσκομίσει κανένα αποδεικτικό στοιχείο προς στήριξή τους.

36 Εφόσον ο αιτών δεν μπόρεσε να αποδείξει το επείγον που απαιτείται από το άρθρο 83, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, δεν παρίσταται αναγκαίο να ερευνηθεί αν οι νομικοί και πραγματικοί λόγοι που επικαλείται μπορούν να δικαιολογήσουν εκ πρώτης όψεως τη χορήγηση της αιτούμενης αναστολής εκτελέσεως.

37 Κατόπιν αυτού, η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων είναι απορριπτέα.

Για τους λόγους αυτούς

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ,

κρίνοντας προσωρινά,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα,

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 16 Μαρτίου 1988.

Ο γραμματέας
J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος
G. C. Rodríguez Iglesias